“*Een hondenleven”*
door P.G. Wodehouse
in *De Narrenkap*, nr.23+24, 4+11 maart 1937.

Present-premie bij de vergadering van
The P.G.Wodehouse Society op
18 februari 2023 te Amsterdam

PGWS Document No.95

Utrecht
2023

Een hondenleven* – een vertaling van *The Mixer: He Meets a Shy Gentleman

Een *Narrenkap* staat voor een zotte bijdrage. Dit werd de naam van een wekelijke bijlage bij het tijdschrift *Katholieke Illustratie* in de periode 1936-1942. In deze periode werd ook een bijlage uitgebracht voor de jonge lezers, namelijk *Onze Kleine Katholieke Illustratie* (1936-1941), afgekort tot *Okki*.

Beide bijlagen werden niet overal even zorgvuldig gearchiveerd of bewaard of ingebonden bij het weekblad. In diverse bibliotheken in Nederland zijn losse afleveringen aanwezig, zoals Utrecht, Nijmegen en Den Haag.

De *Narrenkap* werd meestal alleen in zwart gedrukt, maar af en toe was er een steunkleur (zie afbeelding).

De Narrenkap bracht ontspanning en humor en publiceerde wekelijks moppen, raadsels, korte verhalen, een schaakrubriek en veel illustraties. Diverse (later) bekende illustratoren van het katholieke erf werkten mee, zoals J.H. ('Koos') Speenhoff (1869-1945), Herman Moerkerk (1879-1949), Frans Piët (1905-1997), Frans Funke (1908-1992), Anton Heijn, Barend ten Hove (1909-1969), Piet Worm (1909-1996), Jan D. Voskuil, Cees Bantzinger (1914-1985), Fiep Westendorp (1916-2004).

Er waren literaire bijdragen van o.a. F. de Sinclair, Saki, Guus Bethlem jr, O'Henry, Piet Broos. En dus ook een bijdrage van P.G. Wodehouse, helaas anoniem vertaald.
Het weekblad *Katholieke Illustratie* (1867-1967) had al eerder in 1928 een hele roman van P.G. Wodehouse gepubliceerd, namelijk *Leave it to Psmith!* als *Laat het aan Psmith over!* (1928, zie *Cocktail Time* 1997-4). Later volgen nog de verhalen *The Goal-Keeper and the Plutocrat* als *Van een keeper en een kapitalist* (1940, zie *Present Premie* 49¾) en *Disentangling Old Duggie* als *De groeten aan Florence* (1961, zie *Present Premie* 45). En wellicht zijn er nog meer bijdragen die nog niet ontdekt zijn.

In *De Narrenkap* verscheen in 1937 een anonieme vertaling van het Wodehouse-verhaal *The Mixer I: He Meets a Shy Gentleman*. Dit was een bijdrage uit november 1915 in het Londense maandblad *Strand Magazine*. In december kwam een vervolg op dit verhaal het *Strand Magazine*, onder de titel *The Mixer II: He Moves in Society.* Dit verhaal kennen we al in de vertaling *Een, die alles in de war stuurt* in 1922-1924 (zie *Present Premie* 89). Beide verhalen zouden in 1917 terecht komen in de bundeling *The Man with Two Left Feet*.

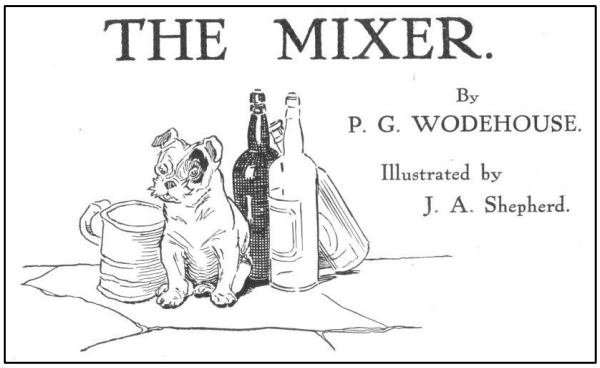

Maar het eerste deel van dit hondenleven was dus nog niet eerder vertaald vóór 1937. *De Narrenkap* publiceerde het onder de titel *Een hondenleven*. Het werd een wat langer verhaal van zeven pagina's, dus het werd in twee afleveringen gesplitst, op 4 en 11 maart 1937, resp. op pag.8-10 en pag.8-11. De oorspronkelijke tekeningen van J.A. Shepherd in het *Strand Magazine* van november 1915 werden gewoon overgenomen in *De Narrenkap*.

Het zijn eigenlijk aparte hondenverhalen, namelijk vanuit het perspectief van de hond: die is de verteller van het verhaal. Toen ik in 2009 mocht meewerken aan een Duitse bundel met hondenverhalen van P.G. Wodehouse (*Gute Hunde - Die feinsten Hundegeschichten*), kwamen deze verhalen uiteraard in aanmerking voor opname.

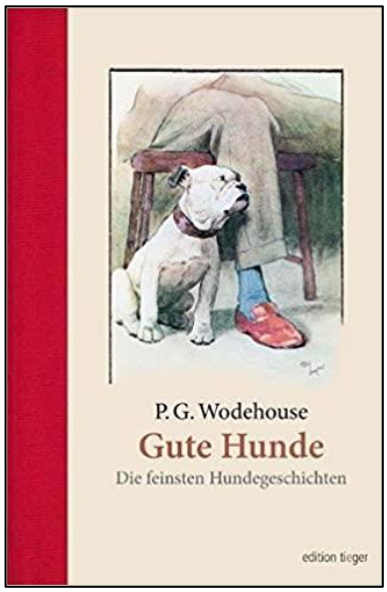

In juli 2014 werd dit hondenverhaal zelfs tot een stripboek verwerkt: de Canine & Feline Classics Paperback (vol.25), door Ray Bradbury, met een cartoon script van *The Mixer* van A. Caputo en tekeningen van Shepherd Hendrix.

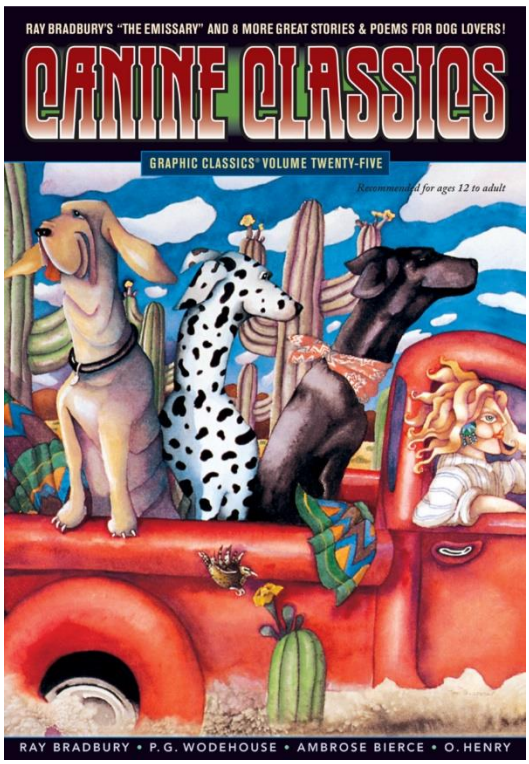

Peter Nieuwenhuizen

Literatuur

P. Nieuwenhuizen, 'Wodehouse in the comics'. In: *Plum Lines*, 38 (2), summer 2017, p.1-5.

De Narrenkap

HUMOR EN ONTSPANNING

BIJLAGE VAN DE KATHOLIEKE ILLUSTRATIE VAN 4 MAART No. 23

DE ONWRIKBARE!

„.... En laat dit een goede les voor je zijn, om nooit weer een dàme aan te rijden!"

EEN HON

Naar het Engelsch

Als ik in mijn herinnering terugga, dan reken ik dat mijn carrière als hond eigenlijk begonnen is toen ik voor de somma van een halve kroon gekocht werd door den Verlegen Man. Deze gebeurtenis sloot mijn jeugd af. De wetenschap dat ik heuschelijk voor iemand geld waard was vervulde mij met het bewustzijn van nieuwe verantwoordelijkheden. Het maakte me bezadigd. Bovendien was 't pas na de uitwisseling van die halve kroon dat ik voor 't eerst de wereld inging; en, hoe interessant het leven in een East-End-café ook mag wezen, pas als je het groote leven ingaat, verruimt zich je geest en ga je de dingen zien zooals ze zijn.

Binnen zijn begrenzingen was mijn leven bizonder gevuld en gezellig. Ik werd geboren, zooals ik zei, in een café in East-End, en een café mag dan al verfijning en ware kultuur missen, het levert veel opwindends op. Voor ik zes weken oud was had ik al drie politieagenten ten val gebracht door tusschen hun beenen te raken toen ze aan de achterdeur kwamen luisteren naar verdachte geluiden; en ik herinner mij nog de interessante sensatie van zeventien keer met een bezemsteel het erf rondgejaagd te zijn na een weloverwogen en volkomen succesvollen inval in de provisiekamer. Deze en andere soortgelijke gebeurtenissen bedaarden voor een oogenblik maar konden niet genezen de rusteloosheid, die altijd zoo'n markante trek van mijn karakter geweest is. Rusteloos ben ik altijd geweest, niet in staat mij lang op één plaats op te houden en hunkerend naar het volgende avontuur. Dit is misschien te wijten aan een zigeunerachtigen trek in mijn familie — een van mijn ooms reisde met een circus — of aan het artistieke temperament van mijn grootvader, die een gedresseerde poedel was.

Ik heb in ieder geval de volheid en de variatie in mijn leven te danken aan deze rusteloosheid, want menigmaal heb ik geriefelijke huizen verlaten om den een of anderen vreemdeling te volgen, die er uitzag alsof hij naar iets interessants op weg was. Soms denk ik wel eens, dat ik kattenbloed in me heb.

De Verlegen Man kwam het erf op — 't was een middag in April — toen ik met moeder in de zon lag te slapen op een ouwe trui van Fred, een van de buffetknechten. Ik hoorde moeder grommen, maar nam er geen notitie van. Moeder is wat men noemt 'n waakhond, en ze gromt tegen iedereen behalve tegen den baas. In 't begin sprong ik op als ze 't deed, en blafte ik me 'n ongeluk, maar later niet meer. Het leven is te kort om te blaffen tegen iedereen, die ons erf opkomt. Het ligt achter het café, en ze bewaren er leege flesschen en allerlei rommel, zoodat 't daar den heelen dag een komen en gaan is.

„Wat 'n leelijke hond!"

Bovendien was ik moe. Ik had een drukken morgen achter den rug met de mannen te helpen kisten bier te versjouwen, en de gelagkamer in te rennen om met Fred te praten, en in 't algemeen de zaken na te gaan. Dus raakte ik net weer in den dommel, toen ik een stem hoorde zeggen: „Nou, hij is leelijk genoeg." Toen wist ik dat ze 't over mij hadden.

De held

Ik had 't mezelf nooit verheeld, en niemand had 't mij ooit verheeld, dat ik geen knappe hond was. Zelfs moeder heeft me nooit mooi gevonden. Zelf was ze ook geen Greta Garbo, maar ze aarzelde nooit mijn uiterlijk te critiseeren. Ik moet zelfs nog den eerste ontmoeten, die 't wel zou doen. Vreemdelingen zeggen altijd direct van me: „Wat 'n leelijke hond!"

Ik weet niet wat ik ben. Ik heb 'n soort buldoggezicht, maar de rest van me is terrier. Ik heb 'n langen staart die recht de lucht in staat. Mijn haar is draderig. Mijn oogen zijn bruin. Ik ben smetteloos wit met één zwart oog.

Toen ik merkte dat 't over mij ging, opende ik mijn oogen. De baas stond daar op me neer te kijken, en naast hem de Man die juist gezegd had, dat ik leelijk genoeg was. De Man was 'n mager mensch. Ongeveer den leeftijd van 'n buffetknecht en kleiner dan 'n politieagent. Hij droeg gelapte bruine schoenen en een zwarte broek.

„Maar hij heeft 'n lieve natuur," zei de baas.

Dit was waar. Moeder zei altijd: „Een hond zonder invloed of eigen middelen moet, wil hij zich door het leven slaan, óf knap zijn óf beminnelijk." Maar volgens haar dreef ik het te ver. „Een hond," placht ze te zeggen, „kan een goed hart hebben, zonder aan te pappen met iederen Jan, Piet en Klaas, dien hij ontmoet. Jouw gedrag is soms heel on-hondsch."

Moeder ging er groot op dat ze een eenmans-hond was. Ze bleef gereserveerd, en wilde niemand kussen behalve den baas — zelfs Fred niet.

Nu ben ik een allemansvriend. Ik kan 't niet helpen. Ik houd van de menschen. 't Is mijn natuur. Ik houd van den smaak van hun schoenen, den reuk

DENLEVEN

van P. G. Wodehouse

Heel het verhaal.

van hun beenen, en het geluid van hun stem. 't Mag zwakheid van me zijn, maar een mensch hoeft maar tegen me te praten en een soort trilling loopt recht langs mijn ruggegraat en maakt mijn staart aan 't zwaaien.

Ik zwaaide er nu mee. De Man keek nogal afwezig naar me. Hij streelde me niet. Ik veronderstelde — en later werd mijn vermoeden bevestigd — dat hij verlegen was, daarom sprong ik tegen hem op om hem op z'n gemak te stellen. Moeder gromde weer. Ik voelde, dat ze dit niet goedkeurde.

„Kijk, hij houdt nou al van u," zei de baas.

De Man zei geen woord. Hij scheen ergens over te piekeren. 't Was zoo'n echte stille in den lande.

De baas begon over me te praten. Het verbaasde me zooals hij me prees. Ik had geen flauw idee dat hij me zoo bewonderde. Naar wat hij zei, zou je gedacht hebben, dat ik prijzen en medailles had gewonnen op de „kynologische" tentoonstelling, zooals dat heet. Maar de Man scheen niet onder den indruk. Hij zei alsmaar niets.

Toen de baas klaar was met te vertellen hoe 'n wonderbare hond ik was, tot ik bloosde, sprak de Man.

„Al genoeg," zei hij. „'n Halve kroon bied ik, en al was hij 'n engel uit den hemel, je kreeg geen halve penny meer van me los. Nou ?"

Een trilling liep langs mijn rug tot in mijn staart, want natuurlijk had ik nu dóór wat er aan de hand was. De Man wilde me koopen en meenemen. Vol hoop keek ik den baas aan.

„Hij is haast meer 'n zoon voor me dan 'n hond," zei de baas, met iets van verdriet in zijn stem.

„'t Is z'n gezicht dat je zoo doet denken," zei de Man grof. „Als je 'n zoon had, dan zou ie er precies zoo uitzien. Nou, ik bied 'n halve kroon en ik heb haast."

„Goed dan," zei de baas, met 'n zucht ; „maar 't is wéggegeven, zoo'n pracht van 'n hond. Waar is je halve kroon ?"

De Man nam een stuk touw en bond dat om mijn nek.

Ik hoorde moeder goeien raad blaffen en me zeggen dat ik de familie eer moest aandoen, maar ik was te opgewonden om te luisteren.

„Vaarwel, moeder," zei ik. „Vaarwel, baas. Vaarwel, Fred. Vaarwel, allemaal. Ik ga het groote leven in. De Verlegen Man heeft me voor een halve kroon gekocht. Woef !"

Ik weet niet waar we heengingen, maar 't was ver. Ik was nooit van mijn leven onze straat uit geweest, en wist niet dat de wereld zóó groot was. We liepen verder en verder, de Man rukte iederen keer aan mijn touw als ik wilde stilstaan en overal naar kijken. Hij liet me zelfs niet eens kennismaken met de honden die we ontmoetten.

Toen we zoowat honderd mijl geloopen hadden, en juist een donker portaal in wilden gaan, hield plotseling een politieagent den Man staande. Ik kon voelen aan de manier waarop de Man aan mijn touw trok en probeerde weg te komen, dat hij niet verlangde om met den agent te spreken. Hoe langer ik den Man meemaakte, hoe meer ik zag hoe verlegen hij was.

„Ho," zei de politieagent, en we moesten stilstaan. „Ik heb 'n boodschap voor je, vrind," zei de agent. „Van de „Gezondheidscommissie". Ik moest je zeggen dat je verandering van lucht noodig had. Hm !"

„Goed," zei de Man.

„En neem 't maar zoo gauw mogelijk. Anders zou je 't wel eens kunnen *krijgen*. Hm ?"

Ik keek met veel respect naar den Man op. Hij was blijkbaar 'n heel belangrijk iemand, dat ze zoo om zijn gezondheid bekommerd waren.

„Vanavond ga ik de stad uit, naar buiten," zei de Man.

De politieagent scheen voldaan.

„Fijn voor buiten," zei hij. „Verander vooral niet van idee."

En hij kuierde verder, en wij gingen het duistere portaal in, en beklommen ongeveer een miljoen trappen en kwamen in een kamer die naar ratten rook. De Man ging zitten en vloekte een beetje, en ik ging hem zitten aankijken.

Plotseling kon ik het niet langer uithouden.

„Wonen we hier ?" vroeg ik. „Is het waar dat we naar buiten gaan ? Was die politieagent niet aardig ? Hou je niet van politieagenten ? Ik heb bendes politieagenten gekend in 't café. Wat krijgen we te eten ? Wat is er in die kast ? Wanneer gaan we weer wandelen ? Mag ik naar buiten om te kijken of ik een kat zie ?"

„Schei uit met dat gejank," zei hij.

„Als we naar 't platteland gaan, waar gaan we dan wonen ? Word je huisbewaarder in een huis ? Fred's vader is huisbewaarder in 'n groot huis in Kent. Ik heb Fred daarover hooren praten. Je hebt Fred niet ontmoet in 't café, wel ? Je zou Fred vast aardig

„Vaarwel, allemaal! Ik ga het groote leven in."

„Hij liet me niet eens kennis maken met de honden, die we ontmoetten."

vinden. Ik hou van Fred. Moeder houdt van Fred. Wij houen allemaal van Fred."

Ik ging maar door met hem 'n heeleboel meer te vertellen van Fred, die altijd een van mijn beste vrienden is geweest. Maar plotseling pakte hij 'n stok en ranselde me.

„Bek houen als ik het zeg," zei hij.

Hij was werkelijk de verlegenste Man, dien ik ooit gezien had. Het scheen hem te hinderen als hij werd aangesproken. Maar in ieder geval, hij was de baas en ik had mij naar hem te schikken, dus zei ik maar niets meer.

We gingen dien avond nog naar buiten, juist zooals de Man het den politieagent gezegd had. Ik was heelemaal overstuur, want ik had van Fred zóóveel over het plattelandsleven gehoord, dat ik er altijd naar verlangd had. Fred ging dikwijls op een motorfiets weg om den avond bij zijn vader in Kent door te brengen, en eens bracht hij een eekhoorntje mee terug, wat ik meende te kunnen opeten. Maar moeder zei „nee". „Het eerste wat een hond moet leeren," zei moeder dikwijls, „is, dat de rest van de wereld niet gemaakt is om door hem te worden opgegeten."

't Was heelemaal donker toen we buiten de stad kwamen, maar de Man scheen den weg goed te weten.

Zoo nu en dan kwamen we een verschrikkelijk groot huis voorbij, dat er uitzag alsof het leeg stond, maar ik wist dat daar een huisbewaarder woonde, vanwege Fred's vader. Deze groote huizen behooren aan heel rijke menschen, maar ze komen er niet vóór den zomer in wonen, daarom hebben ze er huisbewaarders in, en die huisbewaarders houden een hond om dieven en landloopers van de deur te houden. Ik vroeg me af, of ik daar misschien voor bestemd was.

„Wordt u huisbewaarder ?" vroeg ik den Man.

„Bek houen," zei hij.

Dus zweeg ik.

Nadat we heel lang geloopen hadden, kwamen we aan een hut. Er kwam een man uit. Mijn Man scheen hem te kennen, want hij noemde hem Bill. Ik was heel verwonderd om te zien, dat de Man bij Bill heelemaal niet verlegen was. Ze schenen goeie vrienden te zijn.

„Is 'm dat ?" zei Bill, met een blik op mij.

„Vanmiddag gekocht," zei de Man.

„Nou," zei Bill. „'t Is anders 'n leelijkerd. Hij ziet er vinnig uit. Als je 'n hond noodig hebt, dan is dit wel 't goeie soort. Maar waarvoor heb je er eigenlijk een noodig ? 't Lijkt me 'n heeleboel moeite voor niks. Waarom doe je niet wat ik heb voorgesteld ? Den hond naar de andere wereld helpen, zooals 't altijd gebeurt, en daarna je slag slaan ?"

„Ik zal je zeggen, waarom ik dat niet doe," zei de Man. „Om te beginnen kan je den hond alleen te pakken krijgen overdag, als hij wordt uitgelaten. 's Nachts wordt hij binnenshuis opgesloten. En veronderstel dat je hem koud maakt overdag, wat gebeurt er dan ? Of de vent neemt 'n anderen vóór den nacht, óf hij zit den heelen nacht op met een geweer. 't Is nu eenmaal hun baan, het huis te bewaken, en ze nemen geen enkel risico."

Dat was de langste redevoering die ik den man ooit heb hooren houden en 't scheen indruk op Bill te maken. Hij was heelemaal klein.

„Daar had ik niet aan gedacht," zei hij. „We moeten dan maar dadelijk beginnen met dit mormel af te richten."

Moeder placht dikwijls te zeggen, als ze merkte hoe graag ik de wereld zou intrekken : „'t Zal je tegenvallen. De wereld is niet enkel beenen en lever." En ik woonde nog niet lang bij den Man en Bill in hun hut voor ik besefte, hoezeer ze gelijk had.

't Was de verlegenheid van den Man, die alles zoo moeilijk maakte. Het scheen dat hij 't vreeselijk vond als er notitie van hem genomen werd.

Het begon al mijn eersten nacht in de hut. Ik was in de keuken in slaap gevallen, uitgeput van al de opwinding en de lange wandelingen van dien dag, toen iets me met een schok wakker maakte. Iemand morrelde aan het raam en probeerde naar binnen te komen.

Nu, ik vraag u, ik vraag iederen hond, wat zou u in mijn plaats gedaan hebben ? Sinds ik oud genoeg was om te luisteren had moeder me telkens en steeds weer gezegd wat ik in 'n geval als dit te doen had. 't Is het A.B.C. van de hondenopvoeding. „Als je in 'n vertrek bent en je hoort iemand die naar binnen probeert te komen," placht moeder te zeggen, „dan moet je eerst blaffen en daarna 'n onderzoek instellen. Honden zijn er meer om gehoord dan om gezien te worden."

„Man!" schreeuwde ik, „Bill! Man! Kom gauw! Een dief!"

Ik hief mijn kop op en blafte. Ik heb 'n goed, diep geluid, afkomstig van 'n jachthond in mijn stamboom, en in 't café heb ik, als 't volle maan was, menigmaal de menschen uit hun bovenramen doen leunen en van alles de straat in roepen. Ik ademde diep en blafte.

„Man !" schreeuwde ik, „Bill ! Man ! Kom gauw ! Een dief !"

SLOT VOLGT

De Narrenkap

HUMOR EN ONTSPANNING

BIJLAGE VAN DE KATHOLIEKE ILLUSTRATIE VAN 11 MAART No. 24

„Kan jij er soms een ander wiel aan zetten?"

EEN HON

Naar het Engelsch

Toen stak iemand een licht aan, en 't was de Man zelf. Hij was door 't raam naar binnen gekomen. Hij nam een stok en roste me af. Dat begreep ik niet. Ik kon niet inzien wat ik voor verkeerds gedaan had. Maar hij was de baas, dus zwijgen was de boodschap.

En u zult me niet gelooven, maar datzelfde gebeurde iederen nacht. Iederen nacht opnieuw! En soms wel twee of drie keer voor het morgen werd. En iederen keer blafte ik mijn longen uit, en dan stak de Man licht aan en ranselde me. Het was verbijsterend, zooiets. Ik kon onmogelijk moeders les verkeerd begrepen hebben. Daarvoor had ze 't te dikwijls gezegd. Blaf! blaf! blaf! Het was de hoofdleus van heel haar opvoedingssysteem. En toch, ik rampzalige, ik werd er iederen nacht voor geranseld.

Ik probeerde het uit te denken totdat mijn hoofd pijn deed, en eindelijk was ik er. Ik begon in te zien, dat moeders ervaring beperkt was. Zonder twijfel was blaffen iets goeds, als je woonde bij een man als de baas in 't café, een man zonder een spoor van verlegenheid in zijn karakter. Maar als 't tij verloopt verzet men de bakens. Ik hoorde aan een man toe die een zenuwpees was, en die er wat van kréég als je hem aansprak. Wat ik te doen had was, de training van moeder te vergeten, al was die in 't algemeen nog zoo doelmatig, en mij zelf aan te passen aan de behoeften van den specialen man, die mij toevallig gekocht had. Ik had moeders manier toegepast en al wat 't mij opgeleverd had, was ransel, dus zou ik voortaan voor mezelf denken.

Daarom bleef ik den volgenden nacht, toen ik het raam hoorde, liggen zonder een kik te geven, al ging dat tegen mijn betere gevoelens in. Ik gromde zelfs niet. Iemand kwam naar binnen en bewoog zich met een lantaarn door de duisternis, maar ofschoon ik rook dat het de Man was, stelde ik hem nog niet 't kleinste vraagje. En plotseling maakte de Man licht, en kwam naar me toe en gaf me 'n klopje op mijn nek, iets wat hij nog nooit gedaan had.

„Brave hond!" zei hij. „Nou mag je dit hebben."

En hij liet me de sauspan uitlikken, waarin het eten gekookt was.

Na dien tijd ging alles van een leien dakje. Wanneer ik ook iemand aan 't raam hoorde, ik bleef opgerold liggen en nam er geen notitie van en iederen keer kreeg ik een been of iets lekkers. 't Was makkelijk, als je er maar een keer den slag van beet had.

***

Ongeveer een week daarna nam de Man mij op een morgen mee uit, en we liepen een heel eind totdat we een groot hek binnengingen en via een mooien, gladden weg een groot huis bereikten, dat heel alleen stond midden in reuzengroote stukken park. Aan den voorkant had het een lange laan, en in 't rond allemaal velden en boomen en aan den achterkant was een groot bosch.

De Man trok aan de bel. Een oude man kwam voor.

„Wel?" zei hij, niet al te toeschietelijk.

„Zou u misschien een goeien waakhond willen koopen?" zei de Man.

„Nou, dat is casuweel," zei de huisbewaarder. „Dat treft krek. Precies wat ik noodig heb. Ik dacht er juist over om er op uit te gaan en er een te koopen. Mijn ouwe hond heeft vanmorgen iets gegeten dat verkeerd was, schijnt, want hij is dood, de stakker."

„Stakker," zei de Man; „misschien een oud been gevonden met fosfor d'r an."

„Wat moet je hebben voor dezen?"

„Vijf shilling."

„Is 't 'n goeie waakhond?"

„'t Is 'n pracht-waakhond."

„Hij ziet er vinnig genoeg uit."

„Asjeblieft!" De huisbewaarder gaf den Man zijn vijf shilling, en de Man verliet me.

Ik zat daar

In 't eerst was het 't nieuwe van alles en de ongewone reuken en het leeren kennen van den huisbewaarder, die een aardige ouwe man was, dat mij den Man even deed vergeten; maar verder op den dag, toen ik begon te beseffen dat hij weg was en nooit terug zou komen, werd ik erg bedrukt. Jankend dribbelde ik heel het huis door. 't Was een reuzeninteressant huis, grooter dan ik dacht, dat eenig huis kon zijn, maar 't kon mij niet vroolijk maken. U mag 't nu vreemd vinden dat ik verdrietig was om den Man na al den ransel dien hij mij gegeven had, en 't is misschien ook heel gek. Maar 'n hond is 'n hond, en zoo is hij nu eenmaal geschapen.

Toen het avond werd, was ik diep in den put. Ik kon niets eten. Ik zat daar maar te kniezen.

't Is vreemd, maar juist als je je heel miserabel voelt, gebeurt er dikwijls iets leuks. Toen ik daar zoo zat, drong het geluid van een motorfiets van buiten tot me door, en er riep iemand.

't Was die goeie Fred, mijn ouwe kameraad Fred, de beste kerel die er ooit geleefd heeft. Ik herkende zijn stem onmiddellijk en ik krabbelde al aan de deur, voordat de ouwe man tijd had

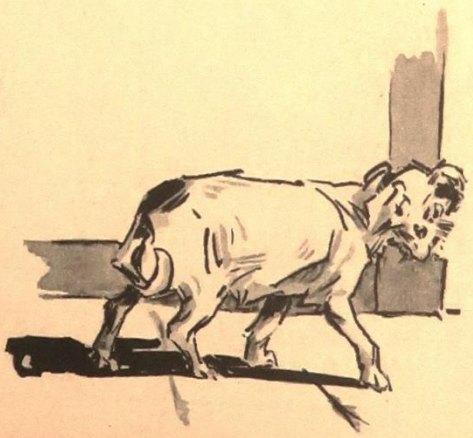

Ik nam de gelegenheid waar om stil weg te sluipen.

DENLEVEN

van P. G. Wodehouse

te kniezen.

gehad om uit zijn stoel op te staan.

Wel, wel, wel! Dat was me een verrassing! Ik holde vijf maal de laan op en neer zonder op te houden, en toen kwam ik terug en sprong tegen hem op.

„Wat doe je hier, Fred?" vroeg ik. „Is de huisbewaarder je vader? Heb je de konijnen in 't bosch gezien? Hoelang blijf je bij ons? Hoe maakt moeder het? Ik hou van buiten. Kom je nu recht van 't café? Hier woon ik tegenwoordig. Je vader heeft vijf shillings voor me betaald. Dat is tweemaal zooveel als ik waard was, toen we elkaar voor 't laatst zagen."

„Maar dat is Nikkertje." Zoo noemden ze me in 't café. „Wat doe jij hier? Waar hebt u dien hond vandaan, vader?"

„Vanmorgen van een man gekocht. De arme Bob is vergiftigd. Deze moet een erge goeie waakhond zijn. Hij blaft er hard genoeg voor."

„Dat zal wel. Zijn moeder is de beste waakhond van Londen. Hij is altijd van onzen baas geweest. Grappig dat ie nou hier is."

We gingen het huis in en kregen avondeten. En na het avondeten gingen we zitten praten. Fred bleef maar één nacht, zei hij, want de baas had hem den volgenden dag weer noodig.

„Geef mij anders maar mijn eigen baan, vader," zei hij. „Hoe hou je 't hier uit in die eenzaamheid. Dat je niet als de dood bent voor inbrekers!"

„Ik heb mijn geweer. En den hond. Ik zou misschien bang zijn als ik hem niet had, maar ik weet niet, 't is of ie me vertrouwen inboezemt. Bob had dat ook. Op 't platteland zijn honden 'n zegen."

„Veel landloopers hier?"

„In twee maanden heb ik er maar één gezien, en dat was de vent, die me dezen hond verkocht."

Terwijl ze over den Man praatten vroeg ik Fred of hij hem kende. Misschien hadden ze elkaar gezien in 't café, toen de Man mij van den baas kocht.

„Je zou hem vast aardig vinden," zei ik; „ik wou, dat jullie elkaar ontmoet hadden."

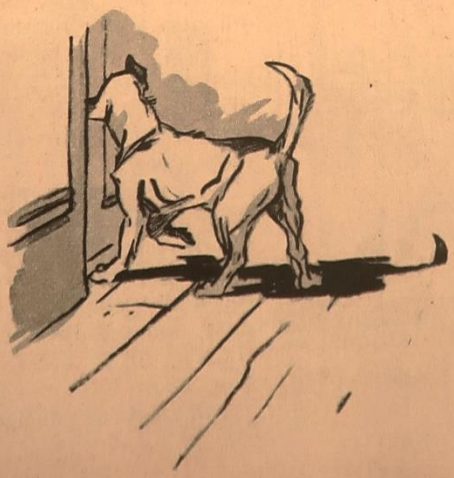

Fred's kamerdeur was op slot, maar ik kon hem hooren snurken

SLOT

Ze keken allebei naar mij.

„Waar gromt ie nou om?" zei Fred. „Zou ie wat hooren?"

De oude man lachte.

„Hij gromde niet. Hij praatte in zijn slaap. Je bent zenuwachtig, Fred. Dat komt van 't in de stad wonen."

„Ja, dat ben ik. Ik vind dit huis fijn overdag, maar 's nachts geeft 't me de kriebels. 't Is zoo uitgestorven. Hoe jij 't al dien tijd uithoudt, snap ik niet. Twee nachten hier en ik zou al verschijningen hebben."

Zijn vader lachte.

„Als 't zoo met je gesteld is, Fred, dan moest jij 't geweer maar mee naar bed nemen. Ik zal 't niet missen."

„Best," zei Fred.

Toen gingen ze naar boven. Ik kreeg een mand in de hal, die van Bob geweest was, den hond, dien ze vergiftigd hadden. 't Was 'n fijne mand, maar ik was zoo opgewonden door het weerzien van Fred, dat ik niet slapen kon. Bovendien rook ik ergens muizen en ik moest overal rondloopen, om te weten waar 't was. Juist was ik op 'n plekje aan 't snuffelen, toen ik een krabbelend geluid hoorde. Eerst dacht ik, dat 't muizen waren, maar spoedig ontdekte ik, dat 't van 't raam kwam. Iemand zat er aan den buitenkant aan te morrelen.

Als 't moeder geweest was, zou ze oogenblikkelijk van leer getrokken zijn, en ik evenzoo, als ik mij de lessen van den Man niet herinnerd had. Ik kon haast niet gelooven, dat dit de Man zou kunnen zijn, want hij had bij 't weggaan niets over terugkomen gezegd. Maar ik blafte niet. Ik bleef staan waar ik stond en luisterde. En plotseling was het raam open en klom er iemand naar binnen.

Ik heb 'n goeden reuk, en ik wist dat het de Man was.

Ik was zoo verrukt dat ik voor een oogenblik mezelf bijna vergat en van blijdschap schreeuwde, maar ik bedacht nog bijtijds hoe verlegen hij was en hield in. Maar ik vloog op hem toe en sprong in alle stilte tegen hem op, en hij gebood me te gaan liggen. Ik was teleurgesteld dat hij niet blijer scheen met me te zien. Ik ging liggen.

't Was heel donker, maar hij had een lantaarn bij zich, en ik zag hem door het vertrek rondloopen, allerlei dingen opnemend en in een zak stoppend, die hij bij zich had. Zoo nu en dan hield hij op en luisterde, en ging dan weer door. Hij deed 't erg vlug, maar heel stil. 't Was duidelijk dat hij niet verlangde dat Fred of zijn vader naar beneden zouden komen en hem vinden.

Terwijl ik hem gadesloeg, ging die hebbelijkheid van hem mij maar niet uit de gedachte. Ik, die zelf zoo van gezelligheid houd, kan mij zoo moeilijk indenken, dat 't niet met iedereen zoo is. Natuurlijk had mijn ervaring in 't café me wel geleerd, dat menschen onderling evenzeer verschillen als honden. Sommige menschen zijn verlegen, andere zijn allemansvrienden. Ik vond echter wél, dat de verlegenheid van den Man op 't ziekelijke af was. En hij gunde zich geen enkele kans om er van te genezen, dát was 't 'm. Stel je voor dat iemand

het zoo vreeselijk vindt om menschen te ontmoeten, dat hij hun huizen niet anders binnenkomt dan midden in den nacht, als ze in bed liggen en slapen. 't Is idioot.

Ik hield bar veel van den Man. Hij was 't soort mensch, dat je nooit heelemaal leerde kennen, maar we waren toch 'n flinken tijd samen geweest, en ik zou geen hond geweest zijn als ik mij niet aan hem gehecht had.

Toen ik daar zoo zat te kijken, hoe hij door de hal kroop, viel 't me plotseling in dat er een kans was hem een goeden dienst te bewijzen ondanks hemzelf. Fred was boven, en Fred, dat wist ik bij ondervinding, was de makkelijkste man ter wereld om mee op te schieten. Bij Fred zou niemand verlegen kunnen zijn. Ik voelde, dat, als ik hem en den Man maar bij elkaar kon brengen, ze 't prachtig samen zouden kunnen vinden en de Man zou er door leeren niet meer zoo dom te zijn om de menschen te schuwen. Het zou hem het zelfvertrouwen geven dat hij noodig had. Ik had hem met Bill samen gezien, en ik wist, dat hij heel natuurlijk en gewoon zijn kon als hij wilde.

't Was waar, de Man zou er zich in 't eerst misschien tegen verzetten, maar al gauw zou hij inzien dat ik louter voor zijn bestwil had gehandeld, en me dankbaar zijn.

De moeilijkheid was nu hoe Fred naar beneden te krijgen zonder den Man te verschrikken. Ik wist dat als ik riep, hij niet zou wachten, maar 't raam uit zou zijn voor Fred er was. Wat ik te doen had was naar Fred's kamer te gaan, hem de heele situatie rustig uit te leggen, en hem vragen naar beneden te komen en vriendelijk te zijn.

De Man was veel te veel in zijn werk verdiept, om eenige notitie van mij te nemen. Hij knielde in een hoek met zijn rug naar me toe, en stopte iets in zijn zak. Ik nam de gelegenheid waar om stil weg te sluipen.

Fred's kamerdeur was op slot, maar ik kon hem hooren snurken. Ik krabbelde zachtjes en dan wat harder, totdat het snurken ophield. Hij kwam zijn bed uit en opende de deur.

„Zachtjes," fluisterde ik. „Kom naar beneden. Ik wil je aan een vriend van mij voorstellen."

Eerst was hij tamelijk uit zijn humeur. „Wat moet dat!" zei hij, „iemand uit zijn schoonheidsslaap komen halen? Vort!"

„Nee, hij is niet weg!" schreeuwde ik. „Hij zit in den boom!"

Hij wilde werkelijk de kamer weer ingaan.

„Nee, eerlijk Fred," zei ik, „ik hou je niet voor den gek. Er is iemand beneden. Hij kwam door 't raam naar binnen. Ik wil dat je naar hem toegaat. Hij is erg verlegen, en ik denk dat 't hem goed zal doen een praatje met je te maken."

Koude ham, mijn lievelingsgerecht . . . .

„Wat beteekent dat gejank?" begon Fred, en hield toen plotseling in, en luisterde. We konden beiden den Man beneden hooren loopen.

Fred sprong de kamer in. En kwam terug met iets in zijn hand. Hij zei niets meer, maar liep heel stil de trap af, en ik achter hem aan.

Daar was de Man nog altijd bezig met den zak vol te laden. Ik wilde juist Fred gaan voorstellen, toen Fred, die ezel, een grooten schreeuw gaf.

Ik had hem kunnen sláán.

„Waar was dat voor noodig, lummel?" zei ik. „Ik zei je toch dat hij verlegen was. Nou heb je hem den schrik op 't lijf gejaagd."

Inderdaad. De Man was ongeloofelijk snel 't raam uit. Hij vlóóg er gewoon uit. Ik riep hem achterna dat Fred en ik het maar waren; maar op dat oogenblik ging het geweer af met een verschrikkelijken knal, daarom kon hij me niet hebben gehoord.

Ik had gruwelijk het land. De heele zaak was misgeloopen. Fred scheen heelemaal zijn hoofd verloren te hebben. Hij gedroeg zich als een ezel. Natuurlijk was de Man van hem geschrokken, nu hij zóó deed. Ik sprong het raam uit om te zien of ik den Man nog kon vinden en hem alles uitleggen, maar hij was verdwenen. Fred sprong mij achterna, en vermorzelde me bijna.

't Was pikdonker buiten. Ik zag niets. Maar ik wist dat de Man niet ver weg kon zijn. Ik begon rond te snuffelen naar zijn spoor, en al gauw had ik het gevonden.

Fred's vader was nu ook beneden, en samen holden ze rond. De oude man had een licht. Ik volgde het spoor en het eindigde bij een grooten ceder, niet ver van het huis. Ik stond aan den voet en keek omhoog, maar natuurlijk zag ik geen steek.

„Ben je daar boven?" riep ik. „Je hoeft nergens bang voor te zijn. 't Was Fred maar. Hij is een ouwe vriend van me. Hij werkt in 't huis waar je me hebt gekocht. Zijn geweer ging per ongeluk af. Hij zal je niets doen."

Er kwam geen geluid. Ik begon al te denken dat ik 't mis had gehad.

„Hij is er van tusschen," hoorde ik Fred tegen zijn vader zeggen, en juist op dat oogenblik ving ik een klein geluidje op van boven uit de takken, alsof daar iemand bewoog.

„Nee, hij is niet weg," schreeuwde ik. „Hij zit in den boom!"

„Ik geloof dat de hond hem gevonden heeft, vader!"

„Ja, hij zit hier. Kom maar gauw!"

Fred kwam bij den boom.

„Heidaar!" riep hij. „Kom naar beneden!"

Geen geluid vanuit den boom.

„'t Is in orde," legde ik uit, „hij is hier heusch, maar hij is erg verlegen. Vraag 't hem nog eens."

„Best," zei Fred, „blijf maar waar je bent. Maar ik ga dit geweer in de takken afschieten, alleen maar voor de aardigheid."

En toen kwam de Man naar beneden. Zoodra hij den grond bereikt had sprong ik tegen hem op.

„Dat is prachtig!" zei ik. „Dit is mijn vriend Fred. Je zult hem vast aardig vinden."

Maar 't viel niet in goeie aarde. Ze konden heelemaal niet met elkaar overweg. Ze zeiden bijna geen woord. De Man ging het huis binnen en Fred liep achter hem aan met 't geweer. En toen ze binnen waren ging 't net eender. De Man zat in een stoel en Fred zat in een anderen, en na een heele poos kwamen er een paar mannen in een auto en ze namen den Man mee. Hij nam geen afscheid van me.

Toen hij weg was maakten Fred en zijn vader zich vreeselijk druk over me. Ik begreep er niets van. Menschen kunnen zoo wonderlijk doen. De Man was er niets mee ingenomen dat ik hem en Fred samengebracht had, maar Fred scheen maar niet genoeg voor me te kunnen doen uit blijdschap, dat hij met den Man had kennisgemaakt. Fred's vader haalde koude ham voor den dag — mijn lievelingsgerecht — en gaf er me een reuzenportie van en daarom piekerde ik maar niet langer over 't geval.

Moeder placht te zeggen: „Maak je nooit druk over iets wat jou niet aangaat. Het eenige waar een hond zich om hoort te bekommeren is de etenskwestie. Peuzel je bakje leeg en bemoei je verder niet met andermans zaken."

Moeder had in sommige opzichten 'n beperkte ervaring, maar ze had 'n behoorlijke dosis gezond verstand.

MEDAILLONS

Het borstbeeld van Goethe en Oranje

Het hierbij afgebeelde borstbeeld van Goethe is gemaakt door den beeldhouwer Christiaan Frederik Tieck. Toen het af was gaf de groothertog Karel August van Weimar ter eere van den kunstenaar een diner. Iedereen was verbaasd toen de gastheer op Tieck een toast uitbracht, welke eindigde met de zonderlinge woorden: Vivat Oranje.

Er was geen dischgenoot, die begreep, wat de hertog met die twee woorden, die „leve Oranje" beteekenden, eigenlijk bedoelde. Het duurde wel eenigen tijd, maar Goethe zelf wist het raadsel op te lossen. Nu bleek, dat de gastheer niet één, maar wel drie klokken tegelijk had hooren luiden en van geen der drie wist, waar de klepel hing. Want Christiaan Frederik had hij op de eerste plaats verward met zijn broer den dichter Johan Lodewijk Tieck; vervolgens verwisselde hij dezen met een anderen poëet, die Tiedge heette, en tenslotte dacht hij, dat Tiedge een dichtwerk gemaakt had met name „Oranje" maar dat heette „Urania". Zou de gastheer erg diep in het glas gekeken hebben?

Overigens wilde het toeval, dat de beeldhouwer Tieck later in opdracht van den kroonprins van Beieren borstbeelden heeft gemaakt van Willem en Maurits van Oranje....

DE POTTENKIJKER GESTRAFT

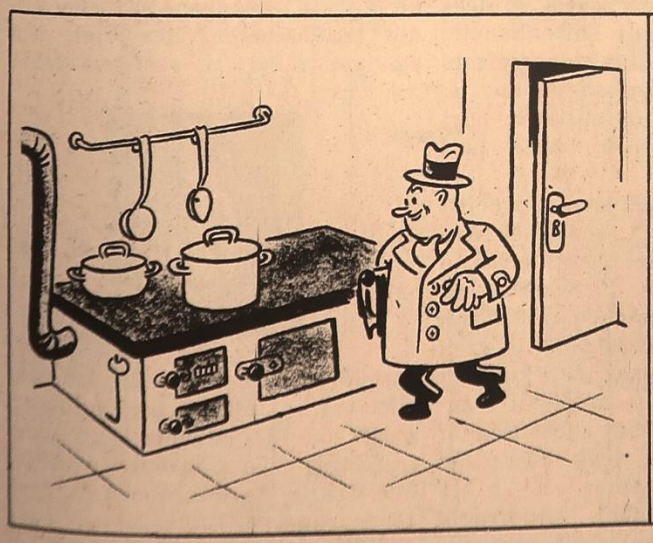

„Even kijken, wat we vandaag eten."

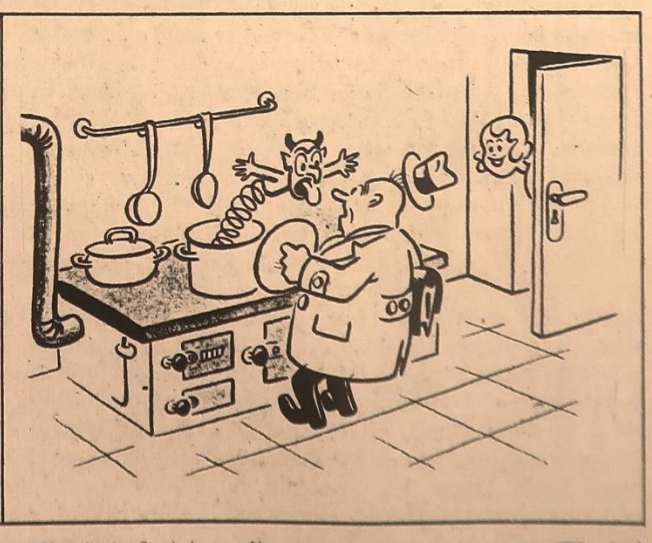

„Alle duivels!!...."

(Woche)